

melyet a hosszú órág tartamára kaptak, vagy valami folyadék, amelyet a szenvedőknek készítettek. Az iszópszár azonban nem olyan, hogy bot gyanánt lehessen használni. Máté és Márk e helyen nádat említ.

Miért fontos mindez nekünk?

Mire tanít minket ez a részletezés? Arra feltétlen, hogy mi is elgondolkodjunk a törtéteken. Azon pl. atyámfiai, hogy azok a katonák, akik a keresztfeszítés elején kockajátékot űztek és a ruháján osztottak, tehát teljesen közönyösen, érzéketlenül viselkedtek; most a végén szánakezők, irgalmasak lesznek, részvételre indulnak. Mert nincs olyan megkeményedett emberi szív, amelyik meg ne indulna Jézus Krisztus keresztfán való szenvedésének láttán!

Milyen a mi szívünk: nem keményedett-e meg? Mert Jézus Krisztus ma is így kiált bele a mi világunkba: „Szomjúhozom! Azt kérdezed: hol? hogyan? Halljad az Ő szavát:

„...szomjúhoztam és innom adtatok...” - „s...szomjúhoztam és nem adtatok innom...”

„Uram, mikor láttuk, hogy szomjúhoztál, és innod adtunk volna?” - Ugye ne is folytassam, mert ismered a folytatást! De én most mégis mondom, mindnyájunknak mondom: „...amennyiben megcselekedtél /amennyiben nem cselekedtél meg/ egygyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtél, vagy nem cselekedtél meg.”

Krisztus testi szenvedése íme így vezet el bennünket ahhoz a reformátori magatartáshoz, amely nem zárkozhat el mások testi szenvedése elől! Nem zárkozhatunk el a világ megoldásra váró nagy szociális kérdései elől! Nem dughatjuk be fülünket az éhezők és a szomjazók kiáltása elől! Sőt, akkor